

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 230.

64de Møde.

Lørdagen den 27de April.

(Fortf.)

Marineministeren: Jeg tør troe, at hele Thinget vil være enigt med mig i, at der er saare stor Forskjel paa den til mig stillede Interpellations Ord og den Mand, som er gaaet igjennem Udviklingen af den. Dens Ord har jeg været aldeles forberedt paa at besvare i den fuldeste Udstrækning, hvorimod jeg maa tilstaae, at den Mand og de Insinuationer, som ere gaaede igjennem Udviklingen af den, har jeg naturligviis ikke kunnet være beredt paa. De ere imidlertid af den Bessarsenhed, at enhver Mand af Vre altid maa være færdig til at besvare saadanne, og jeg skal derfor ogsaa gjøre det; men jeg vil gjøre det meget kort og adstille det fra Besvarelsen af den virkelige Interpellation, saaledes som den efter Ordene var stillet til mig, og saaledes, som jeg havde troet fuldstændigt at kunne besvare den. Det Nummer af Departements-tidenden, som er udkommet idag, indeholder Generalkrigsretsdommen i Anledning af Udfairen ved Ekernsørde med dens Begivenheden fuldstændigt oplysende Præmisses. Samtlige Acter i denne Sag udgjøre omtrent 400 skrevne Ark, og da der iblandt dem findes Documenter, der overhovedet ikke egne sig til Offentliggjørelse, og som det, saalange Krigen varer, vilde være aldeles uforvarligt at lade komme til Fiendens Kundskab, agter jeg ikke at overgive dem til Offentligheden. Dette var mit Svar paa Interpellationen, og deri ligge mine Grunde. Efter den Maade, hvorpaa den er bragt frem og udviklet mod mig personlig, er der vistnok Ingen, som mere end jeg onsker den fuldstændigste Offentliggjørelse af alt til Sagen Hørende; men, mine Herrer! jeg staaer her ikke af personlige Hensyn, men efter Pligt og Vre, og fordi jeg skal opfylde min Pligt. (Hør!)

Men nu kan jeg efter min Pligt ikke forsvare at lade dette blive offentligt bekendt; efter min Tølelse ønskede jeg, mine Herrer! at vise Dem Alt strax. (Hør!) Saasnart jeg paa den ved Grundloven bestemte Maade maatte blive opfordret til at fremlægge det for Thinget, for at samme derefter kunde tage Beslutning om, hvorvidt jeg vilde være at sætte under Anklage, saa skal jeg vissevis ikke vægre mig, og Thinget vilde da kunne faae Leilighed til at overbevise sig om; hvorvidt mine Betæneligheder her være urigtige. Jeg gjentager det, jeg for min Person onsker Intet mere end den størst mulige Offentlighed, og jeg har ogsaa givet Bortis herpaa, idet jeg aldeles mod Sædvane har fremlagt den hemmelige Ordre for Generalkrigsretten og kun betinget mig, at jeg ikke vilde, at den skulde komme til Fiendens Kundskab, og jeg troer, at jeg har handlet rigtigt i saa Henseende. Hvorledes det forøvrigt er gaaet til med Generalkrigsretten, hvilke Documenter der ere acterede, og hvilke der ikke ere acterede, det troer jeg, man vil fritage mig for at besvare, saameget mere, som der i Retten har stillet en dygtig Jurist, som vist vil vide, at have handlet rigtigt; men dette Document hører til dem, som jeg vilde ønske det for aldeles uforvarligt at lade komme til Fiendens Kundskab. Dersom man vil have en videre Undersøgelse deraf, dersom man vil have det undersøgt, for derefter at kunne bestemme, hvorvidt det er rigtigt eller ikke, at dette holdes tilbage, da gjentager jeg det her, at der Ingen onsker dette mere end jeg. Jeg staaer kun paa denne Plads, fordi jeg troer, at Pligt og Vre byde mig det, og jeg maa blive paa den, hvilke Angreb der end skeer paa min Bestyrelse, indtil Thinget bestemmer det anderledes.

Wilfens: Jeg troer, at Enhver, som noie har overveiet mine Ord, maa indrømme, at, hvad Anskuelser der end mod min Billie maatte stinne